

Sygn. akt II KO 20/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **G. G.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 lutego 2019 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Izby Karnej Sądu Najwyższego

z dnia 3 stycznia 2019 r.,

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący Wydziału II Izby Karnej Sądu Najwyższego na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku G. G. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w W. o sygn. akt VIII K [...], zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] o sygn. akt II AKa [...], wobec nieuzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez złożenie takiego wniosku sporządzonego i podpisanego przez obrońcę lub pełnomocnika zgodnie z art. 545 § 2 k.p.k.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył G. G. wskazując, że obrońca wyznaczony z urzędu adw. J. C. nie kontaktowała się z nim w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Równocześnie zakwestionował jej dotychczasową pomoc prawną, w tym sporządzoną opinię o braku podstaw do

wniesienia wniosku o wznowienie postępowania, a także wskazał na „nietrafność w rozstrzygnięciu sprawy karnej”. Żalący wniósł o zmianę zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, albowiem prawidłowo odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

Zgodnie z treścią art. 545 § 2 k.p.k. jeśli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. W doktrynie oraz orzecnictwie obowiązek ten określany jest powszechnie, jako przymus adwokacki, chodzi bowiem o to, by przedmiotowy wniosek opracował podmiot fachowy. Użyte w tym przepisie sformułowanie "powinien" jest równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu w nim zawartego. A zatem złożenie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez samego wnioskodawcę (skazanego), jest czynnością prawnie bezskuteczną (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 1153, postanowienia Sądu Najwyższego: z dn. 13 września 2012 r., III KZ 67/12, Lex Nr 1220908, z dn. 21 listopada 2012 r., IV KZ 65/12, Lex Nr 1228644, z dn. 30 września 1996 r., V KZ 47/96, OSNKW 1996, Nr 11 - 12, poz. 88).

W tej sprawie skazany brak formalny osobistego wniosku o wznowienie postępowania mógł usunąć tylko poprzez złożenie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego i podpisanego przez pełnomocnika w osobie adwokata lub radcy prawnego ustanowionego z wyboru, do czego został wezwany (k. 50). Wezwanie do usunięcia braku formalnego z dnia 5 listopada 2018r., podobnie jak i odpowiedź na pismo skazanego z dnia 13 listopada 2018 r. wskazująca na niemożność przedłużenia terminu wskazanego w wezwaniu (k. 65), zawiera wyczerpujące pouczenie, w tym również o konsekwencjach nieusunięcia tego braku. Przypomnieć należy, że skazanemu umożliwiono wcześniej skorzystanie z pomocy prawnej adwokata z urzędu. To, iż nie satysfakcjonuje skazanego, że wyznaczony z urzędu obrońca nie znalazł podstaw prawnych do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, nie może prowadzić do powtórzenia przez niego tych czynności bądź przyznania skazanemu kolejnego obrońcy.

Nie ma też racji skazany, że wyznaczony z urzędu obrońca po wydaniu opinii o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania ma obowiązek skontaktować się z nim ponownie „w celu sporządzenia wniosku o wznowienie”. Zgodnie z treścią art. 84 § 3 k.p.k. obrońca wyznaczony z urzędu w postępowaniu o wznowienie postępowania jest zobowiązany do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie albo poinformowania sądu na piśmie, że nie stwierdził podstaw do wniesienia takiego wniosku. W przedmiotowej sprawie wyznaczony z urzędu obrońca zawiadomił Sąd Najwyższy właśnie o braku podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania (k. 42-44), a o fakcie tym poinformowano również skazanego w zarządzeniu wzywającym do usunięcia braków formalnych. Przepisy prawne nie przewidują możliwości "przymuszenia" obrońcy z urzędu do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w każdej sytuacji, bez względu na to, czy istnieją w ogóle podstawy do jego wznowienia. Jeżeli chodzi o pozostałe podniesione przez skarżącego w zażaleniu argumenty, to nie mają one znaczenia dla oceny sytuacji procesowej podlegającej kontroli instancyjnej w niniejszym postępowaniu. W związku z tym uznać należy, że brak jest podstaw do zakwestionowania zasadności zaskarżonego zarządzenia.

Na marginesie jedynie przypomnieć należy, o czym pouczone też skazanego w odpowiedzi na jego pismo z dnia 13 listopada 2018 r., iż złożenie wniosku o wznowienie postępowania na korzyść skazanego nie jest ograniczone żadnym terminem, zatem skazany może to uczynić po zebraniu odpowiednich środków i zleceniu sporządzenia wniosku ustanowionemu przez siebie adwokatowi lub radcy prawnemu, o ile obrońca uzna, że powody do wznowienia rzeczywiście zachodzą.

Mając na uwadze powyższe oraz okoliczność, iż skazany mimo wezwania nie usunął braku formalnego, wydanie zaskarżonego zarządzenia stało się konieczne.

Zarządzenie to jest w pełni zasadne i jako takie należało utrzymać w mocy.